

JANA REČKOVÁ

JÁMA A DŮM

FANTASY THRILLER

EDICE PEVNOST

JANA REČKOVÁ

JÁMA A DŮM

JANA REČKOVÁ

JÁMA A DŮM

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jana Rečková, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-354-4 (pdf)

1. DÍL COPYRIGHT

I. ČÁST

Strýček

Jako dítě si Enka myslela, že domlouvát věcem je normální povolání, protože každou chvíli vodila za strýčkem do půlnočního křídla lidi s neposlušnými přístroji, hodinami, telefony, laptopy, porouchanými kočkami a ovladači na všechno možné. Někdy dobrovolně otevírala vrata garáže, to když se někomu pokazilo auto nebo když klející soused přivezl na trakaři po dědovi rozbité úsporné vznášedlo, které si vypůjčil patnáctiletý syn. Možná trošinku vadilo, že se při tom chichotala, ale sousedé jí to většinou odpouštěli. Jednou přišla na to, že některá z těch zvířat, která lidé vodí a nosí strýčkovi, jsou živá. Nevěděla, že se to smí, chovat v domě živé zvíře, ale babička jí vysvětlila, že to je možné, i když nebezpečné kvůli bacilům a alergiím, a že člověk musí mít spoustu povolení a až do zblbnutí si mailovat s úřady a běhat k veterinářům. Od té doby Enka věděla, co je to veterinář, ale zase nechápala, jak to, že strýček nemá ten správný diplom, a přitom zvířata léčí.

„Enyk žádný diplom nepotřebuje,“ povzdechla si babička, když se jí na to zeptala. Říkala mu Enyku, to bylo hezké a domácké a hodilo se to do rodiny.

Sousedé strýčka někdy oslovovali Benčesi, ale jen výjimečně se někdo dopátral jeho skutečného jména, které měl zapsáno v křestním listu a vůbec ve všech papírech.

Většinou to byly ženy, ženy jsou nejlepší detektivové, jak říkala babička, a Enka tomu pomaličku polehoučku začínala rozumět. Ti, kdo nepatřili mezi známé a přátele, používali strýčkově příjmení, jenomže když se někdo sháněl po „panu“ Sedrmovi, mohlo se to snadno splést s Enčiným tátou, který nedomlouval věcem a neléčil zvířata, skoro nechodil do lesa, natož aby jí zvládl pomoci s herbářem, jakživ nenaštípál dřevo, aby si mohl zatopit v opravdovém krbu (v obývací hale ve východním křídle měli elektrický s umělými poleny, ale falešný oheň byl moc do růžova), neměl vousy a pracoval v bance.

„Zato platí vodu a elektriku a městský podíl údržby a daně z nemovitosti a všechny nás živí,“ konstatovala babička, ale kdovíproč to neznělo nijak zvlášť pochvalně.

Strýček Enyk se jednou vyjádřil, že s jeho starším bratrem není žádná legrace. Ale vycházeli spolu dobře, možná proto, že se moc nepotkávali.

Snad nejstarší Enčina vzpomínka na strýčkově zvláštní povolání pocházela z dob, kdy ještě nechodila do školy a rozčilovalo ji, když na ni její počítač Mourek vychrlil místo obrázku řádku písmen a ona nemohla ve hře pokračovat. Celá rozzlobená vyrazila za strýčkem do dílny, on se zamyslel, prohrábl si dlouhými prsty jemné plavé vousy (až mnohem později si uvědomila, že jiného vousatého muže nezná), vzal počítač, chvíli si jen tak hrál – právě tu hru, která Enku zklamala – a pak jí ho vrátil.

„Teď ti to vždycky přečte nahlas,“ řekl.

„Ale ta hra nemá hlas, jenom hraje jednu písničku pořád dokola,“ namítla. Věděla, že Mourek umí mluvit, znělo to tak mňoukavě, proto mu dala to jméno, jenže zrovna tahle hra si s ní nikdy nepovídala.

„Prostě jsem jí domluvil,“ vysvětlil jí strýček.

Vzápětí zvedl hlavu, na schodech se totiž ozvala rána a zaklení.

Dílna zabírala větší část přízemí půlnočního křídla Křížového domu, kde Sedrmovi žili už po mnoho generací, a plynule přecházela tu v kuchyň, tu v obývací či ložnici, jak se klikatila nepravidelně vystavěnými přepážkami, které strýček zásadně nechával na místě, z historických důvodů, jak říkal. (Někdy je dokonce opravoval.) Měla několik vchodů, ale ten nejširší, od garáže, kde stálo auto tak staré, že se už autu ani nepodobalo, a dávno nepojízdná motorka (ty už okres zakázal před dvaceti lety), momentálně blokovala umělá kráva, která kolem sebe bez zjevné příčiny stále kopala a snažila se trkat.

„Sakra, Benčesi, proč máš tady tu chodbu do vinglu?“ Do dílny vstoupil Gusta, tlustý soused, který měl dům kousek od Farmy, kde se podle maminky vyrábělo pravé hovězí a pravé mléko. Vždycky se u toho tvářila nesouhlasně, jako by jí to přišlo nehygienické. „Kdo ti přivedl tu krávu? Nesnáším tyhle napodobeniny!“

„Taťána Mejkllová zjistila, že jejich statek míval na jižní straně chlévy, a dala je znovu postavit podle starých plánů,“ pokrčil strýček rameny a vstal. Byl vyšší než Gusta a vypadal i vedle něj statně, i když neměl žádné břicho. „Je to teď zkrátka móda. Když to chudák starej Mejkl zjistil, nezbylo mu než koupit krávu a tele. Tele je v pořádku, ale v krávě se něco šprajclo... Co máš?“

Gusta se vrátil za dveře, otevřel si je kolenem a s funěním napůl vnesl, napůl postrčil dovnitř obrovské hodiny. Enka zapomněla na Mourka i hru. Ty byly! Aspoň dva metry na výšku, a to kyvadlo! A ty šišky, co visí za ním,

jako opravdové! Strašně by se jí líbilo mít na budíku takový ciferník s ručičkami místo svítícího displeje. Zvláště kdyby se takhle tajemně slonovinově leskl...

„Vypadají normálně,“ řekl strýček, když si hodiny důkladně prohlédl. „Co jim je?“

„Jdou pozpátku. Někdy,“ upřesnil Gusta.

„Nojo.“ Strýček si prohrábl vous. „A kde stojí?“

„Tam co vždycky, v hale naproti dveřím.“

„Něco se tam změnilo? V té hale?“ vyptával se strýček.

Gusta se podrbl na hlavě. „Vybourali jsme okna. Zvětšili jsme je. Více světla, znáš to. Ta moje je hrozně vysazená na světlo.“

„To bude chyba v baráku,“ řekl strýček. „Asi jste naštváli jeho ducha. Nebo duchy. Zajedu k vám večer. Hodiny tady nech, ať ještě nenatropí nějakou neplechu... Teď musím dát do kupy tu kravku a pak do lesa, mezi veverkama vypukla epidemie, nevím, co to je, ale už jsem myslím přišel na to, co s tím provedu.“

„Veverčí nemoc?“ vyhrkla Enka. „Můžu s tebou?“

„Jen jestli tě máma pustí. Víš, jak se lesa bojí.“

Křížový dům stál uprostřed lesa, přestože byl současně vlastně ve městě a kousek od stanice podzemky a busů. Les se zařezával do koláče města, jako by z něj nedočkavý jedlík ukrojil tlustý klín, prý to vzniklo historicky, jak se město rozrůstalo podél dvou řek, mezi nimiž se zvedaly mírné, hustě zalesněné kopce. Břehy byly obydleny, les zůstal, i když i v něm si různí samotáři postavili svá sídla. Enčina matka skutečně do lesa nechodila, leda tu a tam na houby – ty, které se nedaly objednat v síťovém katalogu, a to si vždycky brala strýčka s sebou.

„K čemu sakra potřebujeme veverky?“ zamumlal Gusta.

„Víš, kolik jich zbylo? Osmnáct! A půlka z nich je na tom dost zle!“ Strýček se mračil, což na jeho vlídném obličejí se širokým čelem a výraznými lícními kostmi vypadalo hrozně nevěrohodně. Enka si vždycky myslela, že se neumí opravdu zlobit. Naštvat se, to ano, ale tak na vteřinu, ne víc.

Tehdy ji máma nepustila, bála se té nemoci. „Já vím, Enyku, ty nikdy neonemocníš, ale Enka je normální dítě, nemá žádnou magickou imunitu.“ Mávnutím ruky předešla případným námitkám. „Vím, že bys ji vyléčil bylinkami, ale co kdyby to v jejím organismu zanechalo stopy a doktoři na to přišli? Jak bych to pak vysvětlovala? Ne, já jsem pro vědecký přístup, žádné výjimky – rozhodně ne v mé rodině.“

Matka vypadala krásně, útle, upraveně a velmi moderně, nikdo jí nemohl být vzhledem vzdálenější než strýček Enyk, a přesto žili pod jednou střechou, byť každý v jiném křídle, a pod tou střechou vládl klid a pohoda.

Enka si šla sednout k hodinám. Vydržela se na ně dívat celou dobu, co strýček spravoval krávu. Viděla na něj mezerou mezi přepážkou a proutěnou skříní na sušení bylin. Vlastně to zvíře ani nerozmontoval, jen tak sáhl sem a sáhl tam, někde přitlačil, koukl do očí a do tlamy, opřel se kolenem o bok, přejel prsty a dlaní po krku. Za chvíli si Enka uvědomila, že kráva už nekope.

Strýček na sebe hodil bundu a pohorky – ušité na zakázku, takové boty už žádná továrna nevyráběla; sportovci používali úzce specializovanou obuv, jinou pro turistiku letní, jinou pro podzimní, horskou nebo lehce rekreační, samozřejmě zvláštní boty vyžadovali horolezci a úplně odlišné rychlostní chodci a tak dál. Dalo se to najít na síti, člověk ani nepotřeboval číst, stačilo prohlédnout

si obrázky. Ovšem tyhle boty byly univerzální. Všudychodky, říkal strýček.

No, šel za veverkami a Enka u hodin usnula. Probudilo ji odbíjení šesté, pak byla večeře, babička brblala, kde se Enyk courá, ale nezlobila se doopravdy – v Křížovém domě se nikdy nikdo doopravdy nerozzlobil.

Po večeři bylo ještě světlo, a tak Enka vzala koloběžku, nastavila pomalou jízdu s maximálním zatížením rovnovážných trysek, což znamenalo, že bude zatáčky projíždět jako s volama – to říkala babička, Enka netušila, co to znamená, totiž věděla jen to, že pojedje hodně opatrně, aby jí táta její jediný dopravní prostředek zase nezabavil. Vyrazila směrem k Farmě, ale neodvážila by se moc blízko, ani kdyby po kilometru nezačala pištět pojistka (máma si zase hrála s nastavením vzdálenosti, to je jasné) – přece jen měla ze skutečných živých krav strach. Zastavila, seskočila a rozhlédla se. Strýčkově auto nejdřív uslyšela, pak ucítila (zakázaný benzínový pohon, ten ale brzy potom vyměnil za elektrický), a nakonec v zatáčce uviděla.

„Hoď to na korbu!“ zavolal. Byla by přísahala, že ji ve stínu pod stromy nemůže vidět, ale u něj by ji nepřekvapilo, ani kdyby ji uviděl v úplné tmě.

Zvedla koloběžku pomocí vzduchového posilovače a přesunula ji na korbu starožitné dodávky. Táta někdy kroutil hlavou a nahlas se divil, kde bratr shání gumové pneumatiky a proč si ten krám nepředělá na normální ohebné pásy se zarovnáváním profilu, kdo má to natřásání vydržet. Enyk se ovšem jen usmíval a všichni byli v pohodě.

„Spravil jsi ten dům?“ zeptala se.

„Staré domy nemají rády inovace,“ řekl zamyšleně. „A těžko chápou, že čas běží dopředu, i když jdou

hodiny pozpátku. Bylo mi jich líto, těch duchů ve zdech a tak.“

„Vysvětlil jsi jim to?“

„Snažil jsem se. Uvidíme.“

Pak už si jen matně vzpomínala, že si Gusta hodiny odvezl svým vznášedlem a že bylo asi všechno v pořádku. A že strýček nějakou dobu sledoval veverky a spokojeně hlásil, že mají mladé, ale to možná bylo až na jaře. Tehdy prostě byla ještě malá a moc nad věcmi nebádala.

* * *

Až když už chodila pár let do školy, začínala chápat, jak zvláštní a vzácná je ta pohoda u nich doma, když všude jinde se lidé hádají, perou, každou chvíli chodí kvůli rodinným problémům do poradny k psychologovi, nebo se rovnou rozvádějí a stěhují každý jinam. Ani její maličká sestra neřvala jako jiná mimina a smála se snad od narození.

Právě v době, kdy jí tohle začalo docházet, objevila, že naopak ostatním v domě nedochází nic. Možná babičce, ta ovšem často mluvila v příslovích nebo hlavolamech, takže Enka nikdy nevěděla jistě, co si myslí.

O tom, co strýček vlastně dělá, leccos vypovídala ta příhoda s policií. Bylo to večer, pro Enku málem v noci, protože už měla úkoly hotové a chystala se do koupelny. Nedávno přišla na to, že umývání vlasů má něco do sebe, že se pak lesknou a poletují a možná se za ní kluci ve škole právě proto ohlížejí...

Zazvonil zvonek u brány, jen symbolicky, protože bránu nikdo nezamykal ani nezavíral, policejní auto na ohebných

pásech hladce přesvištělo přes hrbolatý dvůr a zastavilo. Babička vyšla na verandu a ve chvatu pověsila zástěru na nejbližší chapadlo domácího robota.

„Zmiz,“ sykla na něj, což nebyl standardní příkaz a robot se začal zmateně otáčet.

Z auta vystoupil mladý zástupce šerifa, rozpačitě pozdravil a zeptal se na Benjaminu Sedrma. Policie samozřejmě znala strýčkovo pravé jméno.

„Dneska jsem ho vůbec neviděla,“ řekla babička. „Možná je u sebe. Provedl snad něco?“ Netvářila se moc znepokojeně, ale přece jen...

„Ne, to ne,“ odpověděl mladík rychle. „Potřebujeme jeho pomoc, víte? Ten zloděj od řeky, jak vykrádá byty, asi už ho máme i tady u nás.“

Babička jen zvedla obočí.

„Nechal na místě činu nástroj, vyrušili ho.“

„Máte otisky?“ zeptala se, poučena detektivkami, kterých měli v patře jižního křídla plnou knihovnu. Enka si okamžitě představila ten nástroj, ačkoli o něm policista nic neřekl. Mrňavý palmtop na luštění domovních hesel, co jiného? Mívají hladký povrch, jasně, na něm musí být otisky perfektní...

„Jo, ale nejsou v žádné databázi.“

„Tak co chcete...“

„Od vašeho syna? Vždyť říkám, pomoc. Už nám párkrát dal tip a většinou to vyšlo.“

„Není můj syn,“ řekla babička potichu. Asi to slyšela jen Enka. „Tak pojdte dál, copak nevíte, kde má dílnu? To přece ví každý.“

Policista poděkoval a okamžitě vykročil správným směrem do půlnočního křídla.

* * *

Druhý den u snídaně babička podrobila strýčka křížovému výslechu – aspoň tak to sama nazvala. Odkdy spolupracuje s policií, co pro ně konkrétně dělá, jestli mu za to platí, a vůbec, není to nebezpečné? Enčin otec se trochu mračil, když se dověděl, že peníze za to strýček nedostává žádné, že to začalo předloni s tím vrahem stánkačky u neschváleného koupaliště Černá tůň a vlastně to nic nebylo, ukázali mu oběť a on jim vybral z několika podezřelých toho správného, důkazy už potom našli sami... Jo, a ten žhář, jak zapálil Farmu, tam uhořely tři krávy, toho taky dostal, prostě ho poznal, asi po čichu, byl divně cítit.

Tady se otec vmísil s ironickou poznámkou o policejních psech, ale strýc se neurazil, zasmál se a řekl, že na ty nové umělé všichni policajti nadávají, i když ty stroje mají mít čich asi tak desetkrát ostřejší a možná fakt mají, jenomže jim na práci vůbec nezáleží, v tom je ta potíž.

„Čich je v mozku spojen s vášní,“ ozvala se zasněně babička. Všichni se na ni podívali, ale přikývl jen strýček. Enka si to pro jistotu zapamatovala – až bude velká, určitě to pochopí.

Později se babičky zeptala, jak to, že strýček není její syn, když jsou s tátou bratři. Babička potřásla hlavou. „Kolik ti je?“

„Deset a půl,“ odpověděla Enka nedůtklivě; čekala, že teď přijde klasické Na to jsi ještě malá.

„Tak to už jsi dost stará,“ vzdychla babička. „Enykova máma mi odvedla muže, tvého dědu. Věděla jsem, že se

něco děje, ale s ním nebyla řeč. Asi se strašně moc zamiloval. Ona bydlela v maringotce na tom place, jak bývaly cirkusy.“

Enka si představila cirkus a otrásla se. Nesnášela zvířata v klecích ani v manéži, kde je krotitelé nutili do divných, nepřirozených kousků. Klauni ji k smrti děsili. Mnohem radši by tu jejich přihloupou šou sledovala v televizi, kdyby už teda musela. I když táta přísahal, že všechna ta zvířata jsou umělá, a máma kdovíproč sarkasticky dodala, že krasojedkyně pochopitelně také. Ten poslední cirkus už zřejmě zkrachoval. Naštěstí, protože rodiče chovali scestnou představu, že přesně to je ta pravá zábava pro dítě – a nejen její rodiče, jak věděla od spolužaček.

Zavřela oči a spatřila maringotku, původně pestrou, ale se zašlými a oprýskanými barvami, místy vyspravenou šedými plastovými pláty. Na dveřích měla vyřezané srdíčko, které někdo pečlivě zalepil tuhým papírem, ale papír časem rozmáčely deště a srdíčko zase vykouklo.

„Lidi za ní chodili s domácími zvířátky a pro bylinky proti kašli, a děvčata pro taková ta kouzla, aby se do nich zakoukal jistý mladík a tak.“

„Čarodějnice?“ zeptala se Enka.

„Vždycky jsem si myslela, že podvodnice,“ řekla babička. „A dodnes nevím, co si mám o ní myslet. Utekli spolu a to dítě mi nechali na verandě. Jenom tak, beze slova. No, vlastně napsali na papírek jméno. Příjmení bylo jasné.“ Krátce zaváhala, ale podařilo se jí utajit to před vnučkou. Nechtělo se jí takhle za bílého dne a na sluníčku vykládat, že nad novorozenětem se skláněla přízračná postava, jako by ho hlídala, a že se při jejím příchodu napřímila, usmála,

mávla na ni a zmizela... Totiž mávl a zmizel. Byl to muž, pokud na tom u přízraků vůbec záleží.

To dítě byl strýček Enyk, no jasně, usoudila Enka, proto se tak divně jmenuje, když mu jméno vybírala pochybná čarodějnice, ale babička to nakonec vyřešila, jako vždycky všechno vyřeší. Naše babička Eňa, i když už jí tak nikdo neříká, protože babičku máme v domě jenom jednu.

„Člověk by řekl, že ho nedokážu mít ráda, ale...“, babička se zasněně usmála, „ale jeho prostě nejde nemít rád. Ervín, tvůj táta, se ze začátku vztekal, že má hlídat mimino, ale jakmile si ho jednou pochoval, bylo po vzteku. Dokonce ho tahal s sebou i po venku, mohla jsem si hlavu ukroutit, že se mu kluci neposmívají, děti bývají zlé... Uteklo to. Pár let, a Enyk začal sousedovic děckám spravovat hračky. Jednou přilítla holčička s očima navrch hlavy, že její panenka najednou hýbe nožkami a říká Má-ma! Enyk jí vážně vysvětlil, že ta panenka měla v sobě strojek, který nefungoval, a on že ho jenom spravil. Těch pejsků, co nechtěli štěkat, a Enyk jim domluvil, těch kočiček, co naučil správně příst...“

„Umělých?“

Babička na vnučku vrhla zvláštní, ostrý pohled. „Většinou. Aspoň myslím. Někdy mi připadá, že jemu je to jedno.“

Jak Enka rostla a dovídala se pořád víc o opravdovém světě (protože to v televizi a na síti bylo zkrátka virtuální a ve skutečnosti vám nic z toho v životě moc nepomohlo), dospěla k názoru, že strýček by byl pro lidstvo mnohem užitečnější než její táta, kdyby ovšem neexistovaly peníze.

Když si k němu jednou šla pro ten speciální nápoj (žádné podezřelé houbičky, přikázala babička přísně a Enyk

se zatvářil dotčeně), po kterém jí ty tři blbé dny v měsíci nebylo ani trošku špatně, zavedla na to řeč.

„Byl bys prostě šaman,“ prohlásila.

„No, mohl bych se kapku potetovat, dát si do nosu pět kroužků a pořádit si do vlasů vši,“ navrhl, míchaje v plechovém hrnku tekutinu vzhledem podobnou malinové šťávě – ostatně chutnala po malinách, protože v ní maliny byly. Kromě jiných přísad. „Ovšem to bych tenhle kouzelný nápoj nemohl vařit na plynu a nedával bych ti pokyny, ať si ho ohřeješ před spaním v mikrovlnce.“

Ence to přišlo k smíchu, načež se rozesmáli oba a nápoj málem překypěl.

„Šamani křepčí nahatí kolem ohně,“ poznamenala pak, když se dost nasmála. Pak si to ale představila a okamžitě zčervenala. Nejspíš proto, že ji ta představa docela zaujala. Jasně, dala by si líbit taneček, jenomže šamani asi tančili sólo.

„Hm... asi jo,“ řekl strýček Enyk, odvrátil se a pečlivě, opatrně přecedil odvar z hrnku do misky se složitým, plastickým listnatým motivem. Tu misku prý našel v podkroví.

Do patra půlnočního křídla se nikdo kromě něj neodvažoval, a do podkroví už vůbec ne. Podle babičky tam bylo něco divného a říkala to tak, že Ence naskakovala husí kůže. Tam nahoře v patře a podkroví se také někdy zjevoval ten duch, Malír. Za noci prý čas od času vycházel z jednoho z tajných pokojů (takových, které člověk neviděl, když ho nepozvaly), vikýřovým oknem nad schody vylézal na malou střešní terásku a toužebně se rozhlížel po kraji. Enka ho nikdy nezahlédla a Enyk jí na přímou otázku nikdy neodpověděl, takže pořád nevěděla, co je na tom pravdy. Jednou údajně strašlivě vylekal pratetu, která tam

chodívала také, to ovšem Enka ještě nebyla na světě; prateť umřela před jejím narozením.

Ale miska byla v pořádku; prošla Enykovými rukama.

Trvalo ještě pár let, než si definitivně ujasnila, že už je moc velká na to, aby v půlnočním křídle plácala tyhlety holčičí hlouposti jako před kluky ve škole, a že Enyk zase není dost starý na to, aby mu to nevadilo. Nevěděla úplně přesně, co by mu mohlo vadit, ale věřila svým pocitům. Nic těžkého na tom nebylo, prostě se trochu držela zpátky.

Vilém Machar

Potom přišla ta zlá noc. Policie dala na místní síť varování pro obyvatele, že se v lese pravděpodobně pohybuje nebezpečný psychiatrický pacient, ne že by utekl z léčebny nebo speciální nemocnice pro vrahy, ale přestal chodit na injekce a nikdo neví, co ho může napadnout.

„Kdybys to nahrál a prohnal pár filtry, uviděl bys šikmo přes monitor nápis DROGY,“ ozval se Enyk, který nahlížel bratrovi přes rameno. Enčin otec se nějak ostýchal dát tuhle zprávu na velký rodinný monitor v kuchyni. „Není to normální cvok, ale narkoman,“ dodal Enyk.

„Co to znamená?“ zeptala se Enka.

„Že je to ještě horší,“ odpověděla jí matka. Nepřišlo jí divné, že švagr nápis vidí i bez filtrů. „Pokud se ten chlap nezhroutí v křečích a neupadne do bezvědomí, tak tady může povraždit řůru lidí a nic se mu nestane.“

„Je z bohaté rodiny,“ pravil zamyšleně Enyk a prohrábl si vousy. „Hodně bohaté. Šerif bude mít průšvih už jenom kvůli tomuhle hlášení.“ Zvedl se. „Jdu se na to podívat.“

Babička zvedla oči od programování pletacího automatu. „Cítíš ho?“

„Hm,“ broukl strýček a zmizel za dveřmi.

* * *

Ovšemže toho chlapa přitáhl do domu.

Enka se o půlnoci posadila na posteli a zakryla si pusou rukama, aby nevykřikla. Ve snu ho totiž uviděla jakoby přímo před sebou, sice rozmazaně, ale když zamrkala, obraz se vyjasnil. Enyk ho pečlivě a jemně přivazoval řemeny k železné posteli v jednom z pokojů v půlnočním křídle. Jakživa tam nebyla, ale okamžitě to místo poznala. Znovu mžikla, obraz se rozplynul. Byl to jenom sen, ujistila sama sebe, čistě proto, že se jí chtělo spát a neměla chuť myslet na narkomany v abstřáku.

Ráno jí to ale nedalo a vypravila se za Enykiem do dílny. Nebyl tam. Podívala se na schody, které se kroutily jako had a vedly do prvního patra, kde měl strýc svoje sklady (náhradní díly na všechno včetně člověka, žertoval někdy otec, ale to žertování znělo dost ponuře), a ještě výš, do podkroví s komorami. Začínaly v Enykově bylinkové kuchyni (ještě měl normální jídelní kuchyň, kde si vařil, když měli ostatní k večeři maso, nebo když si pozval pár přátel).

Povzdechla si a vykročila k nim. Přitahovaly ji a táhly nahoru, a nahoře hned věděla, které z tuctu dveří si vybrat, přestože za všemi bylo ticho.

Enyk usnul v obrovském křesle, prožraném moly, na posteli ležel ten chlapík. Byl docela mladý a hezký, ale špinavý a určitě měl vši a možná AIDS a žloutenku a kdovíco

ještě, vůbec nevypadal zdravě. Díval se na ni. Už zase ji to táhlo, tentokrát k němu.

„Ne!“ Enyk vyskočil a strhl ji zpátky. „Nechod' k němu!“

„Je to jenom feťák,“ řekla nejistě. Ne, vůbec si tím nebyla jistá. V těch očích zahlédla něco horšího, i když nevěděla, co to bylo.

„Ne. Nikomu o něm neříkej. Tohle musím vyřešit sám.“ Enyk měl oči světlé a cizinec temné. V šeru komory to správně nemělo být moc poznat, ale bylo. „Pověz dole, že se vrátím do lesa a budu ho dál hledat.“

Chtěla něco říct, ale zajíkla se. Mám lhát? Enyk mě nutí lhát? Znovu se podívala na připoutaného muže. Něco v něm bylo hrozně špatně.

„Zkusil jsem všechno,“ zašeptal Enyk a protřel si víčka. „Tohle nevyléčí nikdo, protože on už je... mrtvý. Uvnitř.“

Muž je pozorně poslouchal, a teď vztekle zařval. Oči vidně rozuměl, o čem je řeč. Enka se neklidně ohlédla.

„Nikdo nic neslyší,“ ujistil ji strýc. „Dokonalá izolace.“

„Na co tenhle pokoj používali?“ Enka si všimla zvláštních ornamentů na stěnách i stropě. Jako by ta místnost zapomněla, že má střechu a podlahu, a vznášela se v oblacích. Mezi vzory, úporně tíhnocími vzhůru bez ohledu na gravitaci, se vinuly nápisy v cizí řeči. Mohla by jim rozumět, ale připadalo jí, že na to není ten správný čas.

„Na to není ten správný čas,“ odpověděl jí slovy, která si právě pomyslela. „Musíš do školy,“ dodal a říkal to, jako by toho litoval.

Trvalo to několik dní. Enka nosila strýci jídlo nahoru. Muž na posteli viditelně chátral, ale oči se mu neměnily a bylo stále těžší vyhybat se jim. Enyk také pohubl, pod světlými očima měl temné kruhy a vousy mu zplihly. Potom už Ence

otevíral jenom na štěrbinu; nechtěl, aby nahlížela dovnitř. V domě vládla těžká, chmurná nálada. Jako bouřkové mračky, než udeří první blesk a ozve se osvobozující rachot.

Rachot obstarala po devíti dnech policie, nahrnula se do půlnočního křídla a za asistence zřízenců z městské nemocnice si svého muže odvedla. Enka se dívala z okna, schovaná za záclonou. Bylo to divné, ten člověk šel sám, ani se moc nemotal, a šaty na něm nevisely – to strýček vypadal hůř, ale zdálo se, že mu tam na dvoře všichni děkují, policie i zdravotníci.

Lokální síťové zprávy mluvily o šťastném dopadení vážně duševně nemocného pacienta místním podivínem – udělaly ze strýčka Enyka něco jako lesního divocha, ale to nikomu v Křížovém domě nevadilo. Zase byli všichni v pohodě, chmury se vytratily, jenom Enka neklidně přecházela po chodbě v přízemí východního křídla, kde měla svůj pokoj, a bála se.

Enyk za ní přišel sám. „Nemusíš mít strach,“ řekl jí tiše. „Už tady není.“

„Věděla jsem to!“ vyhrkla. „Nebyl to on! Jak šel, jak se pohyboval... Klidně se na něj dívali a neděsilo je to... A mně se z něj přitom dělalo tak zle!“

„Umřel, tělo už prostě nevydrželo. Našel jsem v lese takové místo...“ Povzdechl si. „Trochu si dělám starosti, jestli se tady za sto let neobjeví sopka nebo tak něco.“

Takže asi nějaká jeskyně, uvažovala Enka. Sopka, která vznikne za sto let, jí moc nevadila. Za tu dobu se může stát cokoli. Třeba nás přepadnou emzáci a pak budeme rádi, že máme nějaké ty zlé duchy a démony... Uvědomila si, co právě v duchu vyslovila, a zarazila se. Démony?

„Kdo to teda byl?“ hlesla. Vlastně se doopravdy lekla až teď. „Teda... Ten původní? A ten druhý?“

„Ten první už nebyl člověk, když jsem ho našel, a ten druhý vůbec ne,“ odpověděl Enyk poctivě. „Ale oni na to nepřijdou.“

„V nemocnici nemají šamana?“ Nebyl to tak docela žert, myslela to napůl vážně.

Zavrtěl hlavou. „Ne. Už jsem pro ně dělal.“

Podívala se na něj a usoudila, že další otázky počkají. Nejspíš hodně dlouho. „Běž se vyspat,“ řekla.

Podíval se na ni a usmál se. „Ty už mluvíš úplně jako ženská,“ zveřejnil svůj poslední objev.

„Jo, to bude tím,“ odpověděla teď už dočista vážně a jemu to zjevně dávalo smysl.

Ale dospělá stejně ještě nebyla.

* * *

V době, kdy zdárně složila maturitu (a to prosím toho roku musela osobně dolů do Přířečí, přímo do školy u soutoku řek Kalné a Plavé; kdosi z Úřadu pro vzdělávání si vzpomněl, že zakáže maturity po síti), si myslela, že je zajímavá a přitažlivá hlavně tím, jak se od ostatních holek liší. Enyk měl zrovna tehdy trápení s Alenou, ano, právě s tou, s Kočičí Alenou, které opravil snad tucet koček a ještě víc myší, a ona se pak do něj zamilovala a pořád za ním chodila a nešlo ji vyhnat, ale i tak si vyšetřil vteřinu na to, aby zakroutil hlavou nebo si odfrkl, když viděl, jak je neteř vystrojená nebo načesaná.

Jednou už to nevydržela. „Co ti sakra vadí?“ štěkla. „Jsem originální, ne?“

„Právě že moc ne. Ukazuješ, že jsi ještě v pubertě a moc ti to nemyslí,“ řekl vážně.

„Ale klukům se to líbí! A já jsem opravdu jiná!“ vzdorovala.

„Líbíš se, protože jsi hezká. Ať si na sebe navlečeš cokoli, sluší ti to. I ty vlasy jako pudink. Přestože tvoje vlastní jsou mnohem, mnohem krásnější.“ Tohle řekl skoro vášnivě. Na vlasech mu vždycky hodně záleželo; kdyby to chudinka Alena věděla! Ty její pitomé přelivy a kostkované melíry a fantastické uzly s nastříkanými perličkami... Enyk bral jedině přírodu.

Enka se zamyslela. „Tak jo,“ uznala, čímž sama sebe překvapila. „Dejme tomu, že se oblékám jako ostatní. Jinak, jasně, ale vede mě stejná potřeba. Ohromit za každou cenu. Jo?“

„Úplně přesně.“ Strýc ji vzal pod paží a vedl do své části domu. Prošli spojovacím vchodem do dílny a sedli si na tvrdou pracovní lavici. „A než mi začneš vysvětlovat, že se taky chováš jinak než tvoje spolužačky a kámošky, povím ti rovnou, že tomu věřím a že by ses měla zamyslet i nad tím. Táta tě chce poslat do té slavné školy v Badadě, na Komplexní Kurzy... Určitě jsi o tom slyšela, z toho zařízení vyšly ty nejlepší manažerky a nejúspěšnější manželky velkých mužů...“

„Toto zařízení se považuje za nejspolehlivější průpravu pro studium na libovolné vysoké škole,“ ocitovala Enka z brožurky, kterou jí podstrčili rodiče. „Za dva roky mi ale bude skoro dvacet, to už je nejvyšší čas na vdávání! A ještě vysoká? Ekonomie nebo práva? Vždyť je to nuda. Žádná legrace, všechno tak předvídatelné, všechno se dá spočítat...“ Zarazila se.

„Souhlasím,“ přikývl. „Ale ty dva roky ti dají ukončené vzdělání. Snažím se ti říct, že svou odlišnost člověk nemusí potlačovat, pokud má k dispozici půlnoční křídlo a tolerantní rodinu, ale když máš na pokoji jednu nebo dvě spolubydlící, které mají kamarády a přátele a milence... Pak se musíš tvářit jako ony. Jako ostatní. A všechno zvláštní, co tady doma běžně děláš, tajit.“

„Já přece nic zvláštního...“ Umlčel ji jeho úsměv. Nojo. Tajemná komnata, kterou znala, aniž ji viděla. Náhodná setkání se strýčkem, když ho zrovna moc potřebovala. Představy, které se nebezpečně podobaly skutečným událostem. Myšlenky, které jako by bzučely mezi nimi po neviditelném drátě – a někdy nejen mezi nimi, ale prostě nad stolem v jídelně při večeři, nebo dosáhly až do školy... Najednou ji napadlo, že tady je doma, a tam nebude. Že jí bude strašně chybět Křížový dům a pohoda v něm a... „Ty tady taky budeš strašně chybět,“ řekl Enyk.

* * *

Byla v Badadě první měsíc (a moc se jí tam nelíbilo), když došlo k záhadnému únosu Viléma Machara. Neměla čas na brouzdání po síti a na televizi už vůbec ne, takže si všimla až titulku v novinách. Jméno jí nic neříkalo, ale ten způsob provedení...

V pokoji v rodinném sídle, odkud byl mladík unesen, našli na jeho posteli voskovou figurínu v životní velikosti, která měla jeho tvář i postavu – velmi věrná podoba, skoro jako ve speciálním muzeu. Žádný únosce se neozval, nikdo neprojevil zájem o peníze Macharovy bohaté rodiny. Enka odložila noviny na stůl, který měla společný

se svou spolubydlící Helenou, a upřela pohled do dálky, jako by jí stěny domu nebránily a mohla dohlédnout až do lesa v kopcích, kde stojí starý Křížový dům.

„Copak je?“ zeptala se Helena.

„Já ho znala,“ řekla Enka nepřítomně. „Když před pár lety utekl psychiatrům, chytil ho můj strýc. V lese. Přivedl ho k nám do domu.“

„No teda!“ Helena sepjala ruce. „Kdyby se to dozvěděli novináři, je z tebe hvězda. Nechceš to někde po-vyprávět?“

„Ani ne. Zajímalo by mě, jestli se změnil. Myslím jako od toho nepodařeného útěku.“

Helena měla článek zřejmě důkladně prostudovaný. Helena totiž byla vůbec dost důkladná. Ve všem. „Jasně že jo. Od té doby nikdy nefetoval a choval se naprosto normálně. Jenom...“ Uchichtla se. „Jenom už nebyl na holky. Ale rodičům to bylo celkem vhod. Měl se ženit. Tady, koukni.“ Ukázala na fotku krásné dívky, jejíž dokonalý obličej byl nejspíš zčásti dílem plastického chirurga. Dívka působila i na té obyčejné novinové fotce hodně neklidně. Jako by měla špatné svědomí, napadlo Enku.

Únosci se neozvali ani další den, uplynul týden a nikdo neměl žádné požadavky. Potom jako blesk z čistého nebe přišlo obvinění snoubenky. Byla s obětí naposled. Spousta svědků ji viděla přicházet, ale nikdo odcházet. Proč by se měla plížit pryč tajně, když měli před svatbou? Navíc kdosi vypověděl, že slyšel zuřivou hádku, zakončenou ženským zaječením.

„Nemají žádné důkazy a žádné ani nenajdou,“ řekla Enka Heleně. „Vypni to.“ Seděly před monitorem, který fungoval současně pro síť i televizní příjem; nebylo to

ideální, síť a televize potřebují každá svoje, jenže v pokoji neměly místa nazbyt.

Helena se chystala protestovat, byla mnohem víc závislá na televizi než její spolubydlící, vtom však Ence zazvonil mobil v nenápadné keramické brožce na klopě lněného sáčka, tedy zaklínal jako zvonečky na dlouhých nitkách v mírném vánku.

Dotkla se brožky prstem, zatvářila se udiveně. „Ty?“ vyhrkla. „Odkdy mi voláš na mobil?“

„Já jen... Viděl jsem zprávy. Až teď, neměl jsem čas, měli jsme tady zase veverčí chřipku a docela mi to dalo zabrat. V sousedním okrese na to umřelo osm lidí...“ Strýc Enyk sice tyhle mrňavé mobily do brože nebo spony příležitostně opravoval, ale moc do nich neuměl mluvit, nejspíš měl pusku těsně u něj a Ence z toho hučelo v hlavě. „Jenom... Abys věděla, nebyla to žádná vražda.“

„Pochopitelně. Pamatuju si, cos mi o něm řekl. A pamatuju si na toho prvního.“

„Ale k násilí tam muselo dojít,“ pokračoval Enyk. „Ta dáma má výčitky svědomí... Domluvil jsem si s ní schůzku. Totiž až ji pustí. Zítra.“

„Cože?“ vypískla Enka.

„Volal jsem jí,“ řekl. Jako by se sám sobě divil, tak to znělo.

Páni, strýc Enyk a volat cizí ženě! Co Enka pamatovala, nikdy se ženskými nic neměl – a jestli ho někdy nějaká svedla, tak ta musela mít fakticky tah na branku! A teď si volá krásné snoubence-vdově. Do vězení nebo vyšetřovací vazby nebo jak se to jmenuje. Očividně ho pak vlastní odvaha tolik zaskočila, že se potřeboval svěřit. Aspoň své malé neteři.

Jakmile hovor ukončila, přitáhla si k ní Helena židli a začala vyzvídat.

Enčina spolubydlící svou zvědavost nikdy netajila. Zajímalo ji kdeco a všemu chtěla rozumět; Enka si někdy myslívala, že strýčkovi by se líbila.

Jí se tedy líbila moc. Zpočátku z ní měla strach, taková elegantní, vysoká, dokonalá a světaznalá, s tím mejkapem vypadala taky starší – mnohem víc než o rok nebo dva proti Ence. Jenže tenhle cestovní převlek Helena brzy odhodila, navlékla si volné plátěné kalhoty a plandavé tričko, vlasy si stáhla do ohonu a šminky v krásném koženém kufříku odkopla někam pod postel.

„Naši ze mě chtějí mít dámu,“ poznamenala na vysvětlenou. „Ale já se nedám.“

Chovat se jako dáma, to tedy uměla – když to bylo potřeba. Doma a ve škole byla prostě rázná – a větší milá. S Enkou se nějakou dobu opatrně obcházely a celkem spolu i vycházely, ale definitivně je sblížilo až to náradí.

Když totiž Enka odjížděla do školy, dohonil ji u podzemky strýc s malou plátěnou taštičkou, která byla nečekaně těžká. Aby ne, však v ní pak našla kladivo, důkladný šroubovák s vyměnitelnými nástavci, univerzální kleště, a dokonce pár hřebíků a šroubků. ‚Budeš se zařizovat v cizím prostředí,‘ stálo na přiloženém lístku. ‚Tady s tímhle nezanecháš stopy a nic nepokazíš.‘

A skutečně; v pokoji, který s Helenou sdílely v jedné z ubytoven v areálu školy, se musela část nábytku postupně přiopravit, támhle něco přitlouct, zašroubovat, vytáhnout trčící skoby, které překážely, připevnit žaluzie, schránku na pršáky na dveře a tak dál, pro dvě ženské

docela makačka. Helena zatloukla dva hřebíky a vrhla na kladívko zvláštní pohled. Další zamýšlený pohled platil kleštím, kterými vytáhla tu pitomou skobu, nahrazující věšák, a ještě hloubavější pak šroubováku, díky němuž vjely vruty pro lehkou poličku na pověšení kabátů, klobouků a čepic do obložení zdi jako po másle.

„Co to máš za náradí?“ zeptala se nakonec.

Enka právě celkem úspěšně zápolila se šuplíkem na lůžkoviny pod svou váleudou, který se částečně rozpadal. „Hm?“ udělala roztržitě. „Jo, aha. To mám od strýčka. On je...“ Podívala se na svou spolubydlící. „On umí všechno opravit. Věci ho poslouchají.“

„Tím chceš naznačit, že tohle kladivo...“ (mávla s ním ve vzduchu) „...začaroval?“

„Vždycky mi to tak připadalo,“ přisvědčila Enka opatrně. Od té doby se datoval Helenin zájem o strýčka Enyka.

* * *

Objevil se za dva dny po tom telefonátu. Čekal před domem v dešti, vrátná ho nepustila dál – byl jí podezřelý a nevěřila mu. Enka se skoro lekla, když ho uviděla, tak vyčerpaně a ztrhaně vypadal.

„Jo, bylo to náročné,“ přisvědčil už v pokoji, kde ho dívky okamžitě svlékly z mokré bundy a košile (Heleně se nepatrně rozšířily zorničky a Enka ho na zlomek vteřiny spatřila jejíma očima a vůbec se tomu lačnému pohledu nedivila – a honem mu podala župan), usadily do jediného křesla a napojily svařeným vínem, které Helena občas ucucávala při učení.

„Heleno,“ řekla Enka nešťastně a rozhodila rukama.

Helena kývla, ale současně protáhla obličej. „Je to teda surovost, vyhánět mě v dešti na ulici. Můžeš vůbec dokázat, že je tenhle pán tvůj strýček?“

Enyk se nečekaně naplno usmál, jeho tvář zázračně omládl, přestal vypadat zuboženě a podezřele. „Nevyháněj ji, Enko. Tahle mladá dáma je v pořádku. Nic neprozradí a skutečnost snese.“

Helena zvedla obočí. „Tak já jsem ta, která snese skutečnost?“ přeptala se jakoby sama sebe. A sedla si na štokrle, které používaly při obouvání kozaček, složila bradu do dlaní a chystala se poslouchat jako o život.

„Anna je krásná a nemá o sobě žádné falešné představy,“ začal Enyk. „Jednou z ní možná bude moudrá žena. Už na té cestě udělala pár bolestných kroků. Byla u toho, když její snoubenec Vilém ztratil... hm, snad by se dalo říct šém.“

„Golem?“ vydechla Helena a Enyk na ni vrhl udivený a oceňující pohled. Nejspíš se až dosud nesetkal s dívkou, která by věděla něco o šémech. „Nechcete snad tvrdit, že Vilém Machar byl golem?“

„Něco takového. Snad. Já nevím, jak to ten dávný pražský rabín udělal...“ Enyk si povzdechl. „Na tomhle světě nemají podobné záležitosti žádnou kontinuitu, i ten kámen mudrců hledá každý na vlastní pěst.“ Možná to měl být vtip, ale rozhodně ne veselý. „Ano, v zániku napodobeniny Viléma Machara hrálo roli násilí. Ovšem jeho násilí, ta dívka je nevinná.“ Přetřel si čelo rukávem Encina pestrého župánku. Helena s neskrývaným potěšením sledovala, jak se mu na prsou rozevívá. A jemu to snad ani nevadí, žasla Enka. „Nevím, jak je to možné, ale byl žárlivý. Zřejmě se to u něj vyvinulo postupně, Anna se domnívá, že za to mohla jeho impotence. Začal si představovat, že to, co nemůže dělat s ním,

jeho snoubenka dělá s jinými. Neptal jsem se, jestli tomu tak opravdu bylo, nezáleží na tom. Několikrát ji zbil, ale ne tak, aby to nezakryla líčidly. Té noci se s ní znovu zkusil milovat.“

„A nemohl?“ ozvala se Helena.

Enyk zavrtěl hlavou. „Ona ho utěšovala. Jako ve smyslu, že na tom nesejde, mazlit se můžeme, umělé oplodnění se dá zařídit... Tak nějak. Ale on se rozzuřil a vrhl se na ni. Uhybala, snažila se bránit, pochopitelně neměla šanci, byl mnohem silnější. Náhodou se jí nějak povedlo podrazit mu nohy, náhodou stál v cestě stolek, dost masivní a se sklem na horní desce, on dopadl spánkem na roh... Netekla žádná krev. Prostě jen tak zplihl a přestal dýchat. Nenahmatala mu tep, a jak byla v šoku, tak ani nezjistila, že se proměnil... ve voskovou figurínu.“

„Takže ten šém měl uvnitř v hlavě a tím úderem došlo k nějakému poškození?“ zeptala se Helena věcně.

„Spíš vypadl z toho místa, kde byl uložen. Jo.“

„Krucí,“ řekla Helena. „A toho golema jste udělal vy, to je jasné, znám tu Enčinu historku. Já sice nevím, proč jste chtěl něco takového vytvořit, a nejspíš to ani nechci vědět, ale proč jste ho udělal impotentního?“

„Hm.“ Strýc Enyk pomalu vzhlédl. Tenhle pohled Enka znala, a najednou jí přišlo líto, že už není vyhrazen pro ni. „Rozhlížíte se vy děvčata někdy kolem sebe? Tady ve městečku? Myslím jako... Koukáte se po chlapech?“

„Aby ne,“ odsekla Helena a vzápětí se na něj docela vřele usmála. „V jednom kuse.“

„Všimly jste si, že se tu objevilo pár nápadně krásných a urostlých mládenců?“

„Jo,“ odpověděla Enka a vybavila si divné mrazení v týle, které z nich měla. „Chodí vždycky s jednou holčkou. Za ruku

nebo jen tak vedle ní. Vůbec se neohlédnou po jiné.“ Seděla na pohovce, nohy složené pod sebou, a teď se bezděčně zvedla na kolena a natáhla je k němu. „Takže se mi to nezdálo? Je to tak, jak si myslím?“

Přikývl.

„Nevynechávejte mě,“ připomněla se Helena. „Já tu vaši telepatii nesdílím. Což mě mrzí.“ Zazubila se.

„Podle mě jde o druh osobních strážců. Čistě technická záležitost, hardware, software, prostě androidi. Jelikož hlídají dívky, nesmějí...“ Enyk se odmlčel, nechal ticho doznít.

„Jistěže nesmějí. Strážci harému, tomu rozumím. Ale co ten tvůj... dvojník?“ Helena si nejspíš ani neuvědomila, že začala Enykovi tykat. Bylo to tak dokonale přirozené. Najednou byli v pohodě, všichni tři, právě tak jako u Sedrmových doma. Enyk z její blízkosti nějak načerpal sílu a začíná kolem sebe rozsévat klid a mír, uvědomila si Enka. Za druhé si uvědomila, že na kamarádku trochu žárlí.

„Spíš jsem na to prostě nepomyslel,“ připustil Enyk. „Měl jsem na krku fakticky mrtvého muže, totiž muže, který byl šílený proto, že ho něco stravovalo zevnitř, a když ho to zkonsumovalo definitivně, získalo to větší svobodu pohybu v jeho těle. Něco, o čem nechci ani přemýšlet. Ne.“ Poposedl si a dopil zbytek vína.

„Krucí, nemrtvý!“ Helena se ladně zvedla a šla pro další víno. Do skrýše to měla asi dva kroky a nespouštěla Enyka z očí. Jako by si místo telepatie zvolila odezírání.

„Zabils ho... totiž **to**?“ hlesla Enka.

„To by šlo dost těžko. Nikdo neví úplně jistě, jak je to s umíráním u posedlých. Dost jsem po tom pátral v knihách i na síti. Umře nejdřív duše, potom mozek přestane řídit důležité pochody v těle a tělo nevydrží... Jenom

jsem ho znehybnil, když už byl konečně mrtvý i fyzicky. S přerušenu krční míchou se tělo nemůže hýbat, to platí i u upírů.“

„Kolik znáš upírů?“ nadhodila lehce Helena.

„Málo. Nemají to dnes lehké,“ řekl Enyk s úsměvem. Nedalo se poznat, jestli to myslí vážně. „Ale o tom jsem... No, zkrátka neměl jsem moc času. Programování golema je dost složitá věc. I když tenhle náhradník našťestí nemusel povahou připomínat původní vzor, protože vzor se poslední dobou choval psychoticky. Psychiatři rodině uspokojivě vysvětlí cokoli, jakoukoli změnu...“ Těžce si povzdechl. „Nechcete přece vědět úplně všechno. Určitě ne.“

„Kam ho uložíme?“ změnila náhle téma Helena a Enyk překvapeně zamrkal. Ukazovala na něj prstem, což se správně nemá dělat (tolik si Enka ze své výchovy pamatovala), ale dělala to hezky, vůbec to nevadilo.

„Co ta vrátná?“ zeptal se nejistě.

„Podstrčím jí flašku. Jen klid.“

Když už spal ve spacáku pro návštěvy, na rozložené nafukovací podložce pod oknem, zašeptala Helena Ence trochu vyčítavě: „A ty bys ho přede mnou utajila!“

„Je to prostě strýček, nikdy by mě nenapadlo... Vždyť je pro tebe starý!“

„Zajímavějšího muže jsem nepotkala,“ vedla si svou Helena. „A vůbec není starý.“

Enka se zamyslela nad jeho věkem. Pamatovala ho jedine s vousy, to je fakt, ale vousy některým mužům rostou už v patnácti, i dřív... Tak jo, bude o nějakých plus mínus patnáct let starší než já.

„Jen se nezamiluj,“ broukla pro jistotu nevlídně. Ale měla pocit, že už na věci nic nezmění. Vůbec nic. Pastička osudu zaklapla.

Strážci

Během následujících měsíců měla Enka plno práce a Helena jakbysmet, profesoři na ně tlačili, látky k učení přibývalo, lítaly z přednášky na přednášku, pak na seminář a zase zpátky, s litry kafe se učily na testy a zkoušely se navzájem, praly si v koupelnice pláště do nepovinně-povinných praktických kurzů vaření (Helena k tomu často poznamenávala, že pro budoucí manželky je mnohem důležitější sex a ten je tady zatraceně nikdo nenaučí), pomáhaly si s domácími úkoly (Enka zatvrzele říkala úkoly nebo slohovky, zatímco většina mladých dam na škole žila v domnění, že sepisují eseje) a nadávaly na tělocvik, protože z vody v bazénu se Helena pokaždé osypala, posilovna jejímu rozmazlenému nosu smrděla potem a při aerobiku si připadala jako nějaká hopsanda v kabaretu z předminulého století, jak se sama vyjádřila). Ale stejně si obě tu a tam vyšetřily chvilku k návštěvě Křížového domu, speciálně se záměrem proniknout do půlnočního křídla.

Helena do domácí pohody dokonale zapadla a nesetkala se s žádnými problémy. Tedy co se týkalo jejího přijetí za oficiální Enčinu přítelkyni. O žádném dalším vztahu se zatím nemluvalo, i když nějaké drobné podivnosti by se při troše pozornosti našly.

Strýc Enyk většinou na návštěvu neměl čas. Někdy musel honem jet někoho nebo něco vyléčit, jindy vyrážel na byliny, které se mohou sbírat jen v určitou roční a denní

dobu, dokonce v období, kdy v kopcích ležel sníh, musel jít naškrábat vzácný lišejník, který má právě uprostřed zimy nejvíc účinných léčivých látek. Nebo vyjel hledat koně, kterému se zasekl orientační program, takže se zaběhl. Pokud byl Enyk doma a seděl s ostatními u stolu nebo na verandě, skoro nemluvil. Kdykoli Helenu potkal, utekl. Jenomže tahle dívka se nedala odradit a zřejmě věděla přesně, co chce, a na rozdíl od těch předchozích neměla v úmyslu lámat jeho ostych přes koleno.

„Seznámili jsme se za výjimečných okolností,“ řekla zasněně, vyhlížejíc oknem do dvora. Enka si balila věci – ráno se jí nechtělo vstávat do chladu a mlhy, a teď ji přítelkyně popoháněla, aby stihly polybus. Na zastávce Pod starou lípou jich moc nestavělo a cestování podzemkou bylo únavné a mírně klaustrofobické.

„Cože?“ Enka právě hloubala nad lesklou našasenou sukni. Plesová sezóna ještě neskončila, mám si ji přibalit?

„S Enykem. Normálně se ženskými skoro nemluví, ne? Leda pracovně, když mu přinesou na opravu kočku nebo počítač.“

„Nojo. Co to tam pořád vyhlížíš?“ Enka nechala sukni sukni a přistoupila k oknu, Helena odhrnula záclonu i pro ni. Enyk u kůlny štípal tlustá polena a vedle měl připravený pořádný pařez už i s pilou. Byl do pasu svlečený a svaly na zádech se mu napínaly a zase uvolňovaly a vypadalo to... V duchu se zarazila. No, celkem zajímavě, zmírnila svůj původní postřeh. Koneckonců byli příbuzní. Poměrně blízcí příbuzní.

„Klidně by mohl použít laserový řezák,“ mínila Helena. Znělo to okouzleně, podobně jako když mluvila o jeho vousech (nikdo už je nenosí, ale k němu to prostě patří...).

Očividně zapomněla na návrat do města. Úplně. Polybus jim ujel, pak i podzemka. Zůstaly na oběd a při obědě se to chtěnechtě dozvěděly.

Banka, kde pan Ervín Sedrm, Enčin otec, pracoval jako nějaký menší šéfík (doma jeho práci nikdy neprobírali), zkrachovala. Podle všeho se ti větší šéfi nad ním domluvili a vyrobili si nenápadný tunel, jímž finance postupně přesunuli na svá konta nebo snad do svých nově založených podniků, či spíš do podniků svých manželek, Enka tomu moc nerozuměla a táta strašně drmolil a tvářil se vyděšeně. Strašil ho nějaký konkurz a Helena chápavě příkyvovala – její studium bylo víc ekonomicky zaměřeno. Enka si vybrala jako hlavní předmět počítačové řízení – rozumí se, že především domácností nebo malých firem, v čemž sice ekonomika hrála určitou roli, ale spíš taková ta praktická, stravitelná pro selský rozum. Ostatně Helena byla o rok výš, měla náskok tak jako tak.

„A máme nějaké finanční rezervy?“ zeptala se babička chladnokrevně. „Ne že bych se ostýchala na stará kolena žebrot, ale mám tenhle dům ráda.“

„Tenhle dům by nikdo nekoupil,“ ozval se tiše Enyk. Před obědem se umyl, vzal si jednu ze svých zuřivě kostkovaných flanelových košil a vlasy měl mokré ještě teď. Nikdy neobjevil přednosti rychlovysoušeče, ačkoli měli v domě dokonce dvě kabinky.

Všichni se na něj podívali, ale nikdo se neohradil. Když to řekl Enyk, je to tak. Ence se vybavily ty místnosti nahore. K čemu se asi používaly? A k téhle základní otázce během let přibyla ještě jedna, rovněž dosud nezodpovězená. Kdo z naší rodiny je používal a kdo je tak zvláštně vyzdobil, když vezmeme v úvahu, že Enyk své nezvyklé

schopnosti pravděpodobně zdědil po matce, tajemné majitelce maringotky?

S Helenou, která netrpěla jejími strachy a sama se prohlášovala za totálně neempatickou bytost bez jakýchkoli mystických vloh, totiž během jedné z návštěv několik dalších pokojů v podkroví prozkoumaly. Jeden byl úplně černý, světlo se v něm ztrácelo i za jasného dne a slunce svítilo jen na parapet, dál už ne. Byla v něm velká postel, spíš pro dva než pro jednoho. Pod ní se rýsoval tvar, který Enka odmítla pojmenovat, ale Helena klidně řekla, *tohle vypadá jako rakev a pojďme pryč, než z ní něco vyleze.*

Na stěnách dalšího pokoje se malba či tapeta vlnila jako tekoucí voda, až měly pocit, že se s nimi celý dům houpe, další místnost připomínala mučírnu, ale mohla to být ordinace dávného chirurga, podle Heleny se některé z těch nástrojů používaly ještě před sto lety, a kdyby se z nich odstranila ta rez... Tady ji Enka zarazila, protože si to představila. Nebo možná měla vidění něčeho, co se tady kdysi stalo, ale radši si to nepřipouštěla, bylo v tom až moc bolesti a taky něčí smrt. Helena se na ni zkoumavě koukla a zeptala se: „Potrat?“

Jo, neempatická. O tom mi povídej, kamarádko, pomyslela si Enka.

Ba ne, v jejich rodině bylo něco divného dřív, než do ní vtrhla tajemná cizinka a zanechala po sobě strýčka Benjamina. Enyka.

Který už zase něco říkal – to bylo nezvyklé, když proti němu seděla Helena a jemně se na něj usmívala. Enka se vrátila do reality jídelny a v duchu si přehrála poslední věty. Otec prohlásil, že rezervy samozřejmě má, nebyl tak

naivní, aby všechny úspory uložil v jediné – té své – bance, a kromě toho také investoval, situace není nijak kritická.

„Nejsi zvyklý být nezaměstnaný,“ poznamenal Enyk.

„Jo, ale mohl bych dělat třeba finančního poradce,“ štěkl Enčin otec, kterého to kdovíproč nadzvedlo.

„Poradce ze zkrachovalé banky?“ zeptala se babička vážně. „Zákazníci se ti moc nepohrnou.“

„Musel bych... jinam,“ hlesl. Rozhlédl se po jídelně, jako by se už měl s domovem loučit, zoufale zakroutil hlavou. „Kdyby aspoň Enyk od lidí něco vybíral.“

„Občas mi něco dají,“ řekl Enyk a zatvářil se zahanbeně. Snad proto, že mu něco dají jen občas, ale možná proto, že vůbec někdy něco přijme, uvažovala Enka. „Radši bych zkusil najít poklad,“ dodal.

Helena se tiše zasmála. „O prázdninách se hlásím jako dobrovolný kopáč.“ Nálada v jídelně se vyšplhala o stupeň výš.

Pak si ale Enčina matka přitiskla ruku na ústa a vyhrkla: „Jenomže...“ Vyměnila si s manželem pohled. Teď vypadali nešťastně oba. „Vy o tom nic nevíte, Helenko?“ zeptala se matka.

„O čem?“

„O povinných strážcích,“ odpověděla Enčina matka. „V dívčích nástavbových školách poslední dobou často dochází k přepadením, dokonce k vraždám, takže ministerstvo spolu se školskými radami rozhodlo o povinném používání osobních strážců. Androidů, jistě jste je už viděly.“

Strážci harému, vzpomněla si Enka. To se za námi všude potáhnou plastoví krasavci a každý bude vědět, o co jde? No fuj.

„Je to strašně nákladné,“ zamumlal otec. „Přemrštěné ceny... Však to zaváděj jen v luxusních školách a my si teď tak tak můžeme dovolit školné...“

Helena zamyšleně studovala malbu na stropě. Dokud jí Enka nevysvětlila, že jde o hostinu andělů, myslela si, že to bylo míněno jako abstraktní umění; freska byla vybledlá a oprýskaná, chtělo by to zrestaurovat, ovšem jak se zdá, momentálně nebude čím zaplatit příslušným uměleckým řemeslníkům.

„Naši nic neříkali,“ ozvala se. „Jenže já už nebyla doma, ani nepamatuju.“ A vrhla takový docela nenápadný pohled na Enyka. Jediný, kdo se usmál, byla babička.

„To bude v pořádku, Ervíne,“ řekl tiše Enyk. „Neboj se.“

Nálada se možná nevyjasnila, na to byly mraky příliš husté, ale jako kouzlem (proč *jako?* napadlo Enku) zmizel strach ze všeho, co přijde.

* * *

Studentky dostaly ultimátum – do konce měsíce si obstarají osobního strážce. Helena zajela domů a vrátila se s Benem. Celým názvem BN19. Nebyla z něj zrovna odvázaná, i když oceňovala, že jí nosí zavazadla.

„Levná verze,“ prskla. „Podívej na tu mimiku! Umí se jenom tlemit jako idiot. To se naši moc nevytáhli!“

„Poslední dobou ses jim nijak zvlášť nevěnovala.“ Enka obešla Bena kolem dokola. „Než ses vrátila, dočetla jsem tu příručku. Jednodušší verze jsou odolnější a nehrozí jim zmatení programů. Jako když kráva začne kolem sebe kopat, chápeš.“ Vzpomněla si na strýčkovy zákazníky a uchichtla se. „Jak často se nabíjí?“

„Optimálně jednou týdně nebo tak nějak. Ale vydrží měsíc i déle.“ Zatvářila se otráveně. „Ti lepší můžou jíst a pít. Můžeš si je vzít ven jako společníky. Ach jo. Chtěl bys se mnou do společnosti, Bene?“

„Velmi rád, slečno Heleno,“ řekl Ben. Hlas měl příjemný stejně jako zevnějšek. „Ale pít s vámi nemohu.“

„A co tančit?“ napadlo Enku. Na okamžik jí přišlo, že se Ben zmateně zamračil.

„Mohu se naučit jakýkoli motorický stereotyp,“ odvětil.

„Ale tady jde o hudbu, pohyb v rytmu hudby,“ namítla Helena. „Chápeš hudbu?“

„Skládání kmitočtů.“ Ben pokrčil rameny.

„Vidíš, má mimiku!“ zaradovala se Enka.

„To není mimika,“ broukla Helena.

„Program mi velí pozorovat pohyby lidí a přiřazovat je situacím,“ ozval se Ben. „Včetně výrazu obličeje.“

„A nevdá ti, když ti budeme říkat Bene? BN19 je pitomé jméno.“

„Nevadí mi to,“ odpověděl.

„Vidíš, je docela fajn, a můžeš si ho i vycvičit.“ Enka kamarádce trochu záviděla. Nebo ne, to nebyla závist, spíš neurčitý smutek. Ne že by tu školu zase tak baštila, ale už si zvykla na představu, že se nemusí vdát a může být klidně samostatná a uživit se. Jenže to chce vzdělání. A taky ten papír s razítkem. Zaměstnavatel se určitě nenamáhá zjišťováním, kdo z uchazečů o práci něco umí, ale na papíře – nebo plastu, když chcete nezničitelnou úpravu – je to jasně napsáno.

„Kde bude spát?“ pokračovala. „Mě vykopnou až za tři týdny, pak budeš mít volnou postel, ale do té doby...“

„Nenechávej mě samotnou tady s tím!“ vyjekla Helena pateticky a vzápětí se rozchechtala. „Fakt, neopouštěj mě!“ dodala pak vážněji. „Ne v procesu svádění Enyka!“

„Vždyť ho nesvádíš,“ řekla Enka.

„No právě. Enyk je muž, který musí dostat prostor a čas. Jeho city a vášně jsou hluboké, neplavou na povrchu, trvám jim, než se vynoří z propastí oceánu...“

„Parádní citát, kdes to četla?“

„Na to jsem přišla sama,“ odvětila Helena hrdě. „Jo, tohohle moulu můžeme postavit do kouta nebo pověsit za nohy na strop. Vedle ve sportovních potřebách mají takovou tu domácí hrazdu, víš...“

„Ne!“ Enka ani nevěděla, proč ji ta představa tak dráždí. „To je nedůstojné. Napíšu ti program pro nábytkářského robota. Tady nad knihovnou by mohl mít zavěšenou palandu,“ ukázala. „Skoro metr na výšku a dva metry na délku.“

„Sedmdesát pět centimetrů krát sto devadesát,“ opravil ji Ben. Koukla na něj. Přísahala by, že měl v té trochu zatuhlé tváři vděčný výraz. Ale jen na zlomek vteřiny.

„Měří metr osmdesát pět,“ řekla Helena. „Vejde se tam. Tak jo, piš program, ty moje veverko. Za robotím tesaříkem zajdu zítra.“ Zívla. „Do kouta, Bene, čelem ke zdi. Chci se převléknout. Jo, budeš poslouchat i příkazy mé spolubydlící, jasné?“

„Jasně, slečno Heleno.“

Chvilí trvalo, než si na Bena zvykly; ostatně i on se musel naučit, jak nepřekážet. Palanda, či spíš závěsná police, byla hotová za půl hodiny a nábytkář, v podstatě také android, i když s jeho tváří se výrobci moc nenamáhali